

ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ПІДПРИЄМСТВА: ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ТА НАПРЯМИ

*Волошин В.М., здобувач вищої освіти групи Б-6\1
обліково-фінансовий факультет, МНАУ*

У наші часи для підвищення ефективності діяльності підприємства необхідно обрати правильний шлях досягнення розвитку, ним може стати інноваційна діяльність, яка сприяє посиленню конкурентних позицій підприємства шляхом підвищення якості виробленої продукції та послуг, що надаються за умови цілеспрямованого новаторства, впровадження нових технологій.

Під інноваційною діяльністю розуміють діяльність, спрямовану на здійснення експериментальних розробок, при впровадженні яких буде виготовлений новий або вдосконалений старий продукт, який згодом буде

потрібний на ринку[1]. Крім того, інноваційна діяльність передбачає вдосконалення або розробку нового технологічного процесу за умови його подальшого застосування у виробничій діяльності підприємства.

Основними принципами організації та впровадження інноваційної діяльності є: цільова орієнтація, адаптивність, економічність, системність, ієрархічність, оптимальність. Слід враховувати, що впровадження нових технологій призводить до необхідності застосування адекватних змін в теперішніх формах і методах організації управління, що обумовлює подальшу розробку інновацій у сфері прийняття управлінських рішень.

На інноваційну діяльність підприємства впливають загальні та специфічні фактори. Найбільш впливовим загальним фактором виступають циклічні коливання економіки. До специфічних факторів слід віднести комерційно-політичні умови реалізації конкретних продуктів інноваційної діяльності на ринку, стан науково-технічного потенціалу виробничої сфери.

1. Особливе значення для організації інноваційної діяльності на підприємстві має формування відповідного механізму її розвитку, під яким розуміється сукупність організаційно-економічних форм реалізації та стимулювання проведення інноваційної діяльності, формування інноваційних рішень, методи їх регулювання[4]. Застосування даного механізму здійснюється на трьох рівнях: макrorівні, регіональному і мікрорівні (рівні підприємства).

На макrorівні - розробляється державна інноваційна стратегія, яка проявляється у створенні сприятливого законодавчого інноваційного клімату, як для окремих підприємств і організація певної галузі, так і для держави в цілому. На регіональному рівні вирішуються аналогічні питання, але вже з урахуванням специфіки конкретних регіонів. При цьому, як на макро так і на регіональному рівні основні рішення повинні бути спрямовані на:

1. Вдосконалення нормативно-правової бази в області інновацій.
2. Надання інвесторам певних пільг і привілеїв, підготовку компетентних фахівців з інноваційної діяльності.

Інноваційні процеси в економіці не набули вагомих масштабів, кількість підприємств, що впроваджують інновації, зменшується з кожним роком і становить зараз 12–14%, що менше в 3–4 рази, ніж в інноваційно розвинутих економіках.

Наукомісткість промислового виробництва знаходиться на рівні 0,3%, що на порядок менше від світового рівня. При цьому майже третина коштів, що витрачаються на інноваційну діяльність, припадає на закупівлю обладнання, в той час як на придбання прав на нову інтелектуальну власність або на проведення НДДКР витрати на порядок менші. Майже половина з інноваційних підприємств взагалі не фінансують проведення в інтересах свого виробництва наукових досліджень.

Якщо інноваційний розвиток підприємства стає пріоритетним завданням, то для його втілення необхідно провести зміни у виробничій і збутовій діяльності, в розподілі фінансових і інвестиційних ресурсів і в проведенні маркетингової політики. Дані зміни повинні ґрунтуватися на двох принципах:

1. Необхідно дотримуватися балансу інтересів споживача і виробника.
2. Інвестиційна діяльність підприємства повинна здійснюватися безперервно.

Дуже важливо для підприємства, яке намагається в даний час втримати чи завоювати нові ринки, позиції, виходити у сферу електронного ведення бізнесу. Якщо компанія починає роботу на електронному ринку, то вона починає проводити електронний бізнес (електронну комерцію). Ядром, основою самої ж автоматизації виступає комп'ютерна техніка. Водночас дедалі більшу роль у житті суспільства відіграє інформатика. «Інформатика» — французький за походженням термін, що поєднав у собі два слова: «інформація» і «автоматика».

Підсумовуючи все вище написане, можна сказати, що слід враховувати, що впровадження інноваційної діяльності — це процес досить тривалий, і керівництво підприємств має бути готове, що позитивний результат може настати не так скоро, як це очікується. Крім того, інноваційна діяльність є

діяльністю з високим ступенем ризику і не завжди виправданого. Тому прийняттю рішення про доцільність застосування інноваційної діяльності повинен бути присутній всебічний аналіз всіх плюсів, мінусів і можливих наслідків, а для цього необхідне залучення фахівців даної сфери.

Література:

1. Бутенко О. А. Основні напрями та пріоритети інноваційної діяльності в Україні / О.А. Бутенко // 2006. – No 3. – С. 28–30.
2. Попова Н. О. Науково-теоретичні основи управління інноваційним розвитком на підприємстві / Н.О.Попова// Вісник Бердянського університету менеджменту і бізнесу, No 4(16),2011 р. – С. 133-138.
3. Ресурсне забезпечення інноваційного розвитку аграрних підприємств / Н. М. Сіренко, С. В. Сирцева. — Миколаїв : МНАУ, 2015. — 266 с.
4. Сімоненко Д.С Проблеми планування інноваційної діяльності підприємства / Д.С. Сімоненко // Економічні інновації, вип. 38 - С. 189-196.

*Науковий керівник – **Баришевська І.В.**,
канд. екон. наук, доцент кафедри фінансів, банківської справи та страхування
Миколаївський національний аграрний університет*